

ଜୟଶ୍ରୀ ପଟ୍ଟନାୟକ

କ୍ଷତ

ତ ନେଇଛି ଯାଇଛି ବଜାର ସରଦା କରି କଳ୍ପିତ ଫେରିଆସିବନି ନା ? ତମେ ସବୁ କଥାରେ ଏମିତି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲେ ହେବ କେମିତି ?

ରୁଜା କହିଲା- ମୁଁ ଯାଏ, ଅଧବାଟ ଯାଏଁ ଚିତ୍ତିଏ ରୁଜି ଆସିବି । ଯଦି ସେ ଆସିଯାଉଥିବ ମୁଁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଆସିବି । ମନଟା କାହିଁକି ଘାଟି ଚକଟି ହେଉଛି । ଆଜିକାଲି ଯୁଗଟା ପରା ଖରାପ । କିଏ କାହିଁକି ଜାଣିବ କେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଘରର କେଉଁ ଅସୁବିଧାକୁ ସାମନା କରିବାକୁ ଝିଅଟି ବଜାରକୁ ଯାଏ ? ରୁଜା ଠୁକେଇ ଠୁକେଇ ଲଣ୍ଠନଟି ଧରି ଆଗକୁ ଲିଳା ଭାବିଲା- ରୁଜା ଫକ ଦେଇ ବସିବି ଠାକୁର ଘରେ । ଭାଗବତ ଅଧ୍ୟାୟେ, ଗୀତା ଅଧ୍ୟାୟେ ପଢ଼ି ଠାକୁର ଘରୁ ବାହାରିଲା ବେଳକୁ, ରାତି ହୋଇ ସାରିଥିବ । ଆଗକୁ ଲିଖାଏ ବୁଢ଼ା । ପରଦା ଦିନ ହେବ ମୁଖରେ ତେଲ ଟିକେ ଲାଗିନାହିଁ । ଧୋତିରେ ସାବୁନ କି ସର୍ପଟି ଟିକେ ଲାଗିନାହିଁ । ପ୍ରଧାନ ଘରର ବିଲ ଖଣ୍ଡେ ଭାଗ ଖସିବେ ନେଇଥିଲା ଯେ, ତାହା ବି ଏ ସବୁ ବନ୍ଦ୍ୟାରେ ବାଲିଚର ମାଟିଗଲା । ସପ୍ତରେ ପରିଗଲା ଭଙ୍ଗା । ଖାଇବ କଣ ଦୁଇ ଓଳି ? ତିନି ପ୍ରାଣୀର କୁହୁୟ । ପୁଅଟେ ଥିଲା ଯେ, କୁର ହୋଇ ମୁଣ୍ଡକୁ ଚଢ଼ିଗଲା । ମେଡିକାଲ ନେବାକୁ ପାଖରେ କରୁଡ଼ିଟାଏ ନ ଥିଲା । ବାଟିବାଟ ବହୁତ ଦୂର ଥିଲା ଆଶା ରଖିବି ବି ଔଷଧ ପତ୍ର ନ ଦେଇ ପାରିବାରୁ ସେ ଆଉ ପାରିବୁ ଲିଗଲା । ଏକଲା ପଡ଼ିଗଲା ରୁଜା । ମଲାବେଳେ ରୁଖରେ ଗଙ୍ଗା ପାଣି, ନ ହେଲେ ତୁଳସୀ କି ନିମାଲ୍ୟ ଚିତ୍ତିଏ ତ ଦେଇ ଥାଆନ୍ତା । ଭଗବାନ ତାକୁ ବି ନେଇଗଲେ । କହୁ କହୁ ଭାବବିହୂଳ ହୋଇ କାନ୍ଦି ପକାଇଲା । କାନିରେ ଲୁହ ପୋଛିଲା । ଲଥ କରି ତଳେ ବସି ପଡ଼ିଲା । ଆଉ ଦେହରେ ଚାକଟ ଲାଗୁନି । ଭାବିଲା ରୁଜା । ଝିଅଟି ଅଟା ଭିଡ଼ିଛି । ସିଲେଇ ବୋକାନ୍ତ କରି ଯାହା ପଇସା ରୋକିଗାର କରୁଛି ତାକୁ ତିନି ପ୍ରାଣୀ ଖାଇବାକୁ ଚଳିଯାଏ । ପଇସାଟିଏ ଫତର କରି ହୁଏନାହିଁ । ତା ସାଙ୍ଗକୁ ଆଜି କାଣ ତ କାଲି କୁର । ଔଷଧ କିଣାରେ ପଇସା ଲିସାଏ । ସରକାରୀ ଭଟ୍ଟା ମାତ୍ର ତିନିଶହ ଟଙ୍କା ତ ସପ୍ତହରୁ ଖାଣ୍ଡେ ପରି ଲାଗେ । ନା କାହିଁହୁଏ ନା ମରିହୁଏ । ବି.ପି.ଏଲ, ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟା ଯୋଜନାରେ ଭଲ ସରକାର ଦେଉଛନ୍ତି ବୋଲି ଯାହା ଯେମିତି କଷ୍ଟ ମତେ ଚଳିଯାଉଛି । ଆଜିକାଲି ଯତୁକ ବତାଣ ଏମିତି ବୋହଲେଇ ସେଠାରୁ ମୁକୁଳିବାର ସୁ ନାହିଁ । ଶେଷକୁ କେଉଁଠି ଯିବାକୁ ସିଆକୁ ଶୁଣାଣ ଯାଟ । ଭାଗ୍ୟ ଚାଖଣ୍ଡେ କେହି କେହି ଯଦି ସୁଖରେ ଦିନ କାହୁଁଥିବେ ନହେଲେ ନାହିଁ । ସୁନା ଦର ଆକାଶ ରୁଆଁ

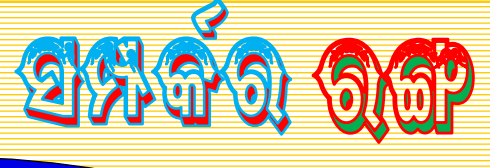
ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ କାଳ ଖୋଜା ଖୋଜି କଲେ । ମିଳିଲା ଗୋଟିଏ ଭଲଗୁଣ ଶରୀରର ଶବଦିଏ । କାବନ ନାହିଁ ଅଥଚ ବହୁତ କାହାଣୀ ଆପେ ଆପେ ଗଠି ଉଠୁଥିଲା ଶବଦିକୁ ଦେଖି । କିଏ କହିଲା- ଶାରିରୀକ ଫାପର୍ସ୍‌ରୁ ହତ୍ୟା, କିଏ କହିଲା ପ୍ରେମ କରୁଥିଲା ବୋଧେ ଟୋକା ଏବେ ବଢ଼ିଆ ମଲା ଖୁଲା । ଆଉ କିଏ କହିଲା ଝିଅକୁ ପଠେଇ ଦେଇ ଶକା ରୁଜା ଘରେ ବସିଛି । ଅନେକ କାଗାରେ କ୍ଷତ, କାମୁଡ଼ା ଦାଗ, ମୁଣ୍ଡରୁ ରକ୍ତଶୁଣ୍ଠା ଏବଂ ଭଲଗୁଣ ଶରୀର ଏସବୁ ପାରିପାର୍ଶ୍ଵିକ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସଂଯେହ ଦୂର ହୋଇଗଲା ଯେ ଏକାଧିକ ଲୋକଙ୍କ ସଂପୃକ୍ତି ଥାଇ, ଏକାଧିକ କରାଯାଇ ପ୍ରମାଣ ନଷ୍ଟ କରିବାପାଇଁ ନବାକୁ ଫିକି ବିଆ ଯାଇଛି । ରୁଜା ବାପାଟା ନିଜ ଝିଅକୁ ଏମିତି କୁଣ୍ଡିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ ବୋଲି ଆଶା କରି ନ ଥିଲା । ବାହାଘର କରିବେ ବୋଲି ପଚାରିବ କିମ୍ପାନ୍ତ ଝିଅଟାକୁ ନିଜର ଆର୍ଥିକ ଅପାରଗତା ଦୃଷ୍ଟିକୁ କରି ପାରି ନ ଥିଲା । ଝିଅଟା ଘରକୁ ଝିଅ, ଆଉ ବାହାରକୁ ପୁଅ ପରି ଚଳୁଥିଲା । ଗୋଟାଏ ମରଦ ପୁଅ ବି ସେମିତି ଚଳେଇ ପାରିବନାହିଁ । ଗଣେଶ ଆହାର ଖାଇବାକୁ ଯାହା ମିଳୁଥିଲା ସବୁ ତା ବି ପ୍ରତେଷ୍ଟାରେ ବି ଘେଲେ କରି ଘର ଚଳୁଥିଲା । ଏବେ କେତେ ବେସାହାରା ହୋଇଗଲେ ଭଗଣ ପ୍ରାଣୀ ? କାହାର ବିଷ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ି ପରିବାରଟା ଛାଡ଼ିଗଲା ହୋଇଗଲା । ଆଉ କୋହ କାହିଁ ଉଠିଲା । ଭାବପ୍ରବଣତାରେ ଓସାରିଆ ହୋଇ ଲମ୍ବି ଯାଉଛି । ପୁଲିସ, ସାଙ୍ଗଟିଫିକ୍ ଦଳ, ସକ୍ଷୀନା କୁକୁର, ଦମକକ ବାହିନୀ, ନବାକୁ ଫିକି ଦେଇଥିବା ସଯେହ କରି ଗାଁଲୋକ ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକଙ୍କ ସହାୟତାରେ

ବୋଲି ପଚାରି ହଜାର ଟଙ୍କା ରଖୁଥିଲି ତାକୁ ଏ ସବୁ ମଗୁଣୀରୁ ବାହା ଦେବି ବୋଲି । ତମେ ଚିତ୍ତିଏ ଭଲ କରି ଦେଖ । ସିଏ ମୋ ଝିଅ ହୋଇ ନ ଥିବ । ମାଛିକୁ ମ ନ କହିବା ଝିଅଟି । ଲିଗଲେ ରାସ୍ତାରେ ତଳ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ବି କରେନା । ଗାଁଲୋକେ ତାକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ତାର ପୁଣି ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ? ଆଖିକୁ ଠିକ୍‌ରେ ଦିଶୁନାହିଁ, କାନକୁ ଶୁଣୁନାହିଁ ଏ ବୟସରେ ପୁଣି ଏତେ ହାହାକାର ଏତେ ନିଷ୍ଠ ପଶ ? ଏତେ ବଡ଼ କ୍ଷତ ? ରୁଜା ପରିଲେ କଣ କହିବ ? କଣ କହି ତା ହୃଦୟକୁ ସାହୁନା ଦେବ ? ଦିନେ ହେଲେ ମାରି ନ ଥିବା

ବାହାହେବନାହିଁ ବୋଲି ସଫା ସଫା ମନା କରିଦେଇଥିଲା । ତାପରେ ଛବିକୁ ଉଠେଇ ନେବ ବୋଲି ଧମକ ଚମକ ଦେଇଥିଲା । ଗାଁରେ ଫୁଟୁଆଟି ବସିଥିଲା । ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ବି ହୋଇଥିଲା । ତା ପରେ ସିଏ ତା ବାଟରେ ଛବି ତା ବାଟରେ । ତା ହେଲେ ଭୟ ଏତେ କାଣ୍ଡ ଭିଆଇଛି ? ମୋତେ ଟୋକା ଖଣ୍ଡିକ କୋଉଠିକାର । ଇଚ୍ଛା ହେଉଥାଏ ବି ତେ ପକାଇ ମୁଣ୍ଡ ଗଣ୍ଡି ଅଲଗା କରି ଦିଅନ୍ତା । ଝିଅଟା ହତ୍ୟାକାରୀକୁ ହାତେ ହାତେ ସଫା କରିଦିଅନ୍ତା । କିକୁ ପାରିନା ନାହିଁ । କୁକୁର କାମୁଡ଼ିଛି ବୋଲି ସେ କଣ କୁକୁରକୁ କାମୁଡ଼ି ପାରିବ ? ନା, ଝିଅ ଫାଟିଛି ଯେ ତା ମୁହଁକୁ ଆଉ ବାପା ତାକ ଶୁଣିବ ? ତା ଛଡ଼ା ମଣିଷ ଯଦି ଆଇନ୍ କାହୁଁରୁ ଶିଖିଲିରେ ବ୍ୟଥା ହୋଇ ନ ଥାଆନ୍ତା ତେବେ ସମାଜରେ ଏତେ କଥା ଘଟେଇବ ଆଗକୁ ହତ୍ୟାକାରୀ ମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଭୟ କରିଥାଆନ୍ତେ । ତାହା କିକୁ ହୋଇ ପାରେନା । ଯାହାକୁ ସାପ କାମୁଡ଼ିଲେ ସାପ କ'ଣ ଦେଖିଲେ ଦେଖିଲେ କି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିମୁକ୍ତ ହୋଇ ରୁଜାଟା ବସିପଡ଼ିଲା । ପୁଲିସ ଏ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଦଫା ଉପରେ ଦଫା ଲଗାଇ ଜେଲକୁ ହାତକଟି ପକେଇ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ପଠେଇଦେଲା ପୁଲିସର ଉପସ୍ଥିତିରେ ଛବିର ଶବ ଫଟନାମା ହୋଇଗଲା । ହେଲେ ରୁଜା ଓ ରୁଜାର ଆଖିର ଲୁହ ଆଉ ଶୁଖିପାରିନା । ରୁଜା ଆଖିକୁ ଝୁରୁଥିବା ଲୁହକୁ ଗାମୁଛାରେ ପୋଛିଦେଇ କହିଲା- ରୁଜି ହୁଅ । ଆଉ କାହିଲେ ସେ କଣ ଫେରିଆସିବ ନା ଆମ ପାଇଁ ସାହାଣୀ ହେବ ? ଏହା ବିଧିର ଲିଖନ ତାକୁ କେ କରିବ ଆନ ? ବାଟିଥିଲେ ସିନା ଯାହା ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ମଣିଷ ହୋଇ ଯଦି ପଶୁ ପାଲଟିବ । ଏ ସମାଜରେ ସଂସ୍କାର କିଏ ଆଣିବ ? ବାଟିଥିଲେ ହୁଏତ ଅନଧ୍ୟାୟ ବିଶୁଦ୍ଧରେ ସ୍ଵର ଉଠେଇ ଥାଆନ୍ତା । ଲାଜ ସରମକୁ ପଛରେ ପକାଇ ସଂଗ୍ରାମ କରିଥାଆନ୍ତା । ଏସବୁ ଠାକୁ ଚିଏ ବହୁତ ଦୂରରେ । ଆମ କଥା କିଏ ଶୁଣିବ ? ଏ ରୁଜା ବୟସର ଖାଲି ଯାହା ଘାଟି ଚକଟି ହେବା କଥା । କାଲି ସେହି ଲୋକ ପ୍ରମାଣ ଅଭାବକୁ ଜେଲକୁ ମୁକୁଳି ଆସିବ । ରାଜ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିବ । ଓକିଲ କହିବ ଝିଅଟି ଚରିତ ହୀନା ଥିଲା । ତାକୁ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲା, ତା ସହିତ ଶାରୀରିକ ସଂପର୍କ ରଖୁଥିଲା । ଆଉ ସେ ବାହା ହେବାକୁ ରାଜି ନ ହେବାକୁ ଆସୁଥିବେ କହିଦେଲା । ସମାଜ ହେଉ କି ସରକାର କଣ କୁହୁଛି ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ ର ଉନ୍ମୋଚନ କଥା ? ତାପରେ କଥା ଶେଷ । କିକୁ ଜନମ କରିଥିବା ବାପା, ମାଆର ଛାତିରେ ଯେଉଁ କ୍ଷତ ମଲାଯାଏଁ ଉପଶମ ହୋଇ ପାଉ ନ ଥାଏ ତାକୁ କିଏ ରୁଜିବ ? ସବୁ ସମାଜ ନା ବକାହାର ନା ଧର୍ମ କୋଳାଭ ଥିବା ଭଗବାନ ? ଯାହାକୁ ମଣିଷ ମାନି ଆସିଛି କେଉଁ ଆବାହମାନ କାଳକୁ ? ସିଏ ତ ଅନ୍ତତଃ ରୁଜିବ ଧର୍ମ ଅଧର୍ମ କଥା ।

♥ ଗଜନଗର, ଭୁବନେଶ୍ଵର ୭୯୭୮୧୨୦୪୪୪

ଭାଇ ଭାଇର ବିଶ୍ଵାସ ବନାମ ବିବାହ

ଆଜିକାଲି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଅନେକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ଯାହା ସାମାଜିକ କାବନ ଧାରାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଛି । ଓଡ଼ିଆରେ ଗୋଟେ ଲୋକକଥା ରହିଛି- 'କ୍ଷୀର ଯଦି ଖାଇ ବସିବ ଘରେ ଥିବ ଗାଈ, କଳି ଯଦି କରି ବସିବ ସାଙ୍ଗେ ଥିବ ଭାଇ' । ଏକଥାଟି ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୁହାଯାଇଥିଲା, ଯେମିତି ମନଭରି କ୍ଷୀର ଖାଇବାର ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ଘରେ ଗାଈଟିଏ ଥିବା ଜରୁରୀ, ଠିକ୍ ସେମିତି ଅଯଥା କଳି ଚକରାଳକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ସାହସ ଦେଇ ସାଙ୍ଗରେ ଠିଆ ହେବାକୁ ଭାଇଟିଏ ଥିବା ନିହାତି ଦରକାର । ବୋଧହୁଏ ସେଥିପାଇଁ ଇଣ୍ଡିଆର ସବୁ ଅବତାରରେ ତାଙ୍କ ଭାଇକୁ ସାଙ୍ଗରେ ରଖି ମଣିଷକୁ ଭାଇର ମହତ୍ତ୍ଵ, ଗୁରୁତ୍ତ୍ଵ ଓ ସମ୍ପର୍କର ନିବିଡ଼ତା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଆମେ ପ୍ରତି ଘରେ ଘରେ ଖୋଜିଲେ ବି ଭାଇ ଭାଇର ସେ ନିବିଡ଼ ସମ୍ପର୍କ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁନାହିଁ । ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରତିଦିନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ଭାଇ ଭାଇର ବିବାହ । ଭାଇ ଭାଇକୁ ହାଣ୍ଡୁଛି, ମାରୁଛି, ହତ୍ୟା କରୁଛି । ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଶୁଣା କମ୍ ସ୍ଵାର୍ଥ ଅଧିକ, ସ୍ଵେଚ୍ଛା କମ୍ ଜଳନା ଅଧିକ । ଏଭଳି ମନୋମାଳିନ୍ୟ ଭାବ ଯେଉଁ ପରିବାରରେ ଭାଇ ଭାଇ ଭିତରେ ରହିଥାଏ ସେଠି ପିଲାମାନେ ଶିଖିବେ କଣ ? ସେମାନେ ବି ପିଲାଦିନରୁ ସେହି ସ୍ଵାର୍ଥ ଛଳନା ବାଦ- ବିବାହ ହିଁ ଶିଖିବେ ଏବଂ ନିଜ ଭାଇ ଭଉଣୀ ସହିତ ତାହାହିଁ ଘଟାଇବେ ।

ସମୟ ଏମିତି ଥିଲା, ବଡ଼ ଭାଇଟିଏ ସାନଭାଇକୁ ପୁଅ ଭଳି ଦେଖୁଥିଲା । ନିଜ ଖୁସିରୁ ଅଧିକ ସାନଭାଇର ଖୁସିକୁ ପ୍ରଧାନ୍ୟ ଦେଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ବଡ଼ଭାଇ ସ୍ଵାର୍ଥପର ହୋଇ କେବଳ ନିଜ କଥା, ନିଜ ସ୍ଵା ପିଲାଙ୍କ କଥା ଭାବୁଛି, ନିଜେ କେମିତି ଧନୀ ହେବ, ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ ଆତ୍ମ ସ୍ଵାର୍ଥରେ ଲିପ୍ତ ରହୁଛି । ପୁଅ ସମାନ ସାନଭାଇକୁ ଠକି ପ୍ରେତକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ହତପ କରୁଛି । ଫଳରେ ଭାଇ ଭାଇ ଭିତରେ

କ୍ଷତା ରାଉତ

ସମ୍ପର୍କକୁ ନେଇ ଅନେକ ବିଭ୍ରାଟ ଘଟୁଛି ଓ ହଣ୍ଡାମରା ଯାଏ କଥା ଯାଉଛି । ସେମିତି ସାନଭାଇ ମଧ୍ୟ ଆଜିକାଲି ପିତା ସମାନ ବଡ଼ଭାଇକୁ ସମ୍ମାନ କରୁ ନା । ହାଟି । ବଡ଼ଭାଇର ଆକଟକୁ ଅଯଥା ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ବେଳଗାମ କାବନ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଅନେକ ଅସାମାଜିକ କାମରେ ଲିପ୍ତ ରହୁଥିବା ବେଳେ ବଡ଼ଭାଇର ପରାମର୍ଶକୁ ହେଜ୍ଜାନ କରି ନିଜ ଜଙ୍ଗରେ ସ୍ଵାଧୀନ ଭାବେ ରହିବାକୁ ଭଡ଼ଭାଇକୁ ଦୂରେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସୁଆତେ ଦେଖିଲେ ଆମେ ଗୋଟିଏ କଥା ସବୁଆଡ଼େ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା, ଏବେ ଭାଇ ଭାଇ ଭିତରେ ସେ ଶୁଣା କି ବିଶ୍ଵାସ ନାହିଁ, ପରସ୍ପରକୁ ବୁଝି ପାରିବା ଭଳି ଆପଣାପଣ ବା ନିବିଡ଼ତା ନାହିଁ ।

ପିଲାଦିନରୁ ଯେଉଁ ଭାଇ ଭାଇ ଏକାଠି କାବନର ମଜା ନିଅନ୍ତି, ପରିପକ୍ୱ ହେବା ପରେ ବିଚାର ଶକ୍ତି ବଢ଼ିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବିଭ୍ରାଟ ବଡ଼େ କାହିଁକି ? ଏମିତି କଳି ଚକରାଳ, ହିସା ବାଦକୁ ପ୍ରକୃତରେ ମିଳେ କଣ ? କେହି କିଛି ଦୁନିଆକୁ ଆଣିନଥିଲା, ମଲା ବେଳେ କେହି ସାଙ୍ଗରେ ବି ନେଇ ଯିବ ନାହିଁ, ଯଦି କିଛି ଆପଣାରେ ନେଇ ଯାଏ, ତାହା କେବଳ ଆପଣା କର୍ମାକିନ୍ତୁ ଏକଥା କିଏ ବୁଝୁଛି ! ବଡ଼ଭାଇ ହେଉ କି ସାନଭାଇ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଯେମିତି ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଚାଲିଛି ନିଜ ନିଜର ଖୁସି ଓ ଅଧିକାରକୁ ହାତେଇବା ପାଇଁ ।

ଆନନ୍ଦ ଓ ଅଧିକାର ପାଇଁ ଜରୁରୀ ନୁହେଁ

+ ରାଉତ କମ୍ପ୍ୟୁଟର, କଟକ ରୋଡ଼, ଭୁବନେଶ୍ଵର ମୋ: ୯୪୩୮୭୨୭୦୭୦

ତୁମେ ଓ ମୁଁ ସଙ୍ଗାତା ପଟ୍ଟନାୟକ

ତୁମେ ବିଷ୍ଣୁ ଆକାଶ, ବିଷ୍ଣୁ ତୁମର ଜ୍ଞାନର ପରିଧି ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଚାଉଳ, କିନ୍ତୁ ଖୁ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ତୁମର ସାମା ଅନ୍ତଃହୀନ, ବିଷ୍ଣୁର ତୁମର ଅକଳନୀୟ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୁମ କୋଳରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେଉ ଥାଏ ତୁମେ ସହକାର ଦୁଃଖର ସୁଠାମ ପ୍ରାଚୀର ଆଉ ମୁଁ ଏକ କୋମଳ ମାଳତୀଲତା ତୁମ ଦେହର ସାହାଯ୍ୟରେ ମୁଁ ମହକାଇଛି ଏକ ମୋର

ଛୋଟ ବ୍ୟସାର ସମ୍ପର୍କର ସ୍ଵେଦ ବନ୍ଧନରେ ମୋ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ପୁଅବୀରେ ମୁଁ ବାନ୍ଧି ହୋଇଛି ମୁଁ ସୋହାଗିନୀ ତୁମ ପାଖରେ ବିହୂଳ ତୁମ ପ୍ରେମର ମିଠା ପରଶରେ ମୁଁ ତୁମ ଦେହର କବିତା ଲେଖିବୁ ଆପେ ଆପେ ତୁମ ଲେଖନୀରେ ପ୍ରଣୟର ଶେଫାଳି ମୁଁ ନିରତି ରାତିରେ ପୁଟି ଝରିଯାଏ ତୁମ ବିରହରେ ମୋ ମନର ଆରିଶିରେ ତୁମେ ଏକା ମୋ ଚିତ୍ରପଟ୍ଟ ସବୁବେଳେ ଦେଖିଲେ ବି ଲାଗେ ନିତ୍ୟ ନୂତନ

ରୂପସୀ ମାନସୀ ମୁଁ ମନ ସରସୀରେ କରୁପରି ପୁଟେ ତୁମ ପାଇଁ ଅକ୍ଷୀରର ଦାସି ତୁମେ ପ୍ରତିଦିନ କାଳେ ତୁମ ପାଇଁ ଅମୁକ୍ଷନ ପ୍ରାପ୍ତିର ଦାପାଳି

♥ ଭାଷାକୋଷ ଲେନ୍ , କଟକ

ତୁମ ପାଇଁ ବିଜୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଣିଗ୍ରାହି

ସାଗର ଛାତିରେ କାଗାଟେ କିଶିଳି ଘରଟେ ଗଢିବା ପାଇଁ ମନ ଶାମୁକାରେ ତୁମ ସ୍ମୃତି ଯେବେ ରହିଲା ମୁକୁତା ହୋଇ ।

ପାଣିରେ ବହେଲେ ଅଳ୍ପଳା ଅତୀତ କଡ଼ ଲେଉଟାଏ ସ୍ମୃତି ବୋହୁଟୋରି ଅବା ବାଲିଘର ଗଢ଼ା

ସବୁ ମୋ ପ୍ରେମସୀ ପ୍ରୀତି କେତେ ଝଡ଼ ଏଠି ଉଠିଛି ଅମିତି ଆଖି ଯାଇ ନାହିଁ ଶୋଇ ।

ସାଗର ଛାତିରେ..... ମୋ ଆଖିରେ ତୁମେ କରିଥିଲ ଘର ଭାବନାରେ ଥିଲ ଭିକି ଚନ୍ଦ୍ରମା ତୁମେ ତୁମ ବାନ୍ଧିନୀରେ ଏକାନ୍ତ ମୋ ଗଲା ହଳି ପ୍ରତି ପଲକରେ ତୁମେ ସମାହିତ କୋଇଲୀର ନାଳ ନଈ ।

♥ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଜୟପୁର, କୋରାପୁଟ ମୋ-୮୨୪୯୪୫୦୦୫୦

ପହଞ୍ଚି ଯିବାର ଅଛି ସ୍ନିହା ପଣ୍ଡା

ବରଷା ଟୋପାରେ ତୁମୁକୁ ତୁମୁକୁ ଗୀତ ଭଲ ପାଇବାର, ଶୁଭିଯିବ ଯେବେ ଭିକି ମୁଁ ସେଥିରେ ଆସିବି ପାଖକୁ ତୋର ? ମାଟିର ପ୍ରେମରେ ପୁଲିଥିବ ମେଘ ଆଖାତା ଓଠରେ ନିଶା, ଚଢି ଗଲା ପରେ ଉଡ଼ୁଛି ଆସିବା ବେଳେ ବହୁରିବ ଭାଷା ?

ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାରି ଦିଗ ଘେରୁଥିବ ନିବିଡ଼ ଅନ୍ଧାର ଯାକ, ମତେ ଲାଗିବ ତୁ ଖୋଜୁଛୁ ଆହୁରେ ମୋ ଠାରୁ ମୁଁ- ତକ ? ସକଳକ ହୋଇ ବାହାରିବା ପାଇଁ ଚିକେ ତର ସହିଦିନି, ଦରପୁଟା ଭାତ ଗାଳିବା ପାଇଁ ବି ଦୁଲି ପାଖେ ରହିଦିନି ?

ଗଲା ସନ କିଶା ଆକାଶି ଶାଢ଼ୀ ତ ସେମିତି ରହିଛି ନୁଆ, ସତେ ବି ଯେମିତି ଅନେଇ ରହିଛି କେବେ ମିଳିବ ତୋ ଛୁଆଁ ?

କାଣିଛି ଆକାଶି ରଙ୍ଗରେ ତୁ ବେଶି ହଳିଯାଉ କାଳେ କାଳେ, ସେଇ ବଙ୍ଗ ତେଣୁ ମୋ ଭିତରେ ପଡ଼ୁ ତୋଳାର କମ୍ପନ ତୋଳେ ?

କିଏ କଣ କହୁ ଭାବିବାରେ ମିଛ ହିସାବ ନ କରି କିଛି, ବର୍ଷା ଛାଡ଼ିଯିବା ଆଗରୁ ତୋ ପାଖେ ପହଞ୍ଚି ଯିବାର ଅଛି ?

♥ ଗନ୍ଧମୁଦ୍ରା, ଭୁବନେଶ୍ଵର ମୋ: ୯୮୭୯୩୨୩୭୫୦

